

Herbert Kohl levele Arne Duncan-nak, Barack Obama oktatási miniszterének

2022.01.03.

Kedves Arne Duncan!

“Egy nemrég közölt interjúban, amit a „NEA Today” közölt, azt mondtad a „36 gyerek” című könyvem kapcsán: „Olvastam még főiskolás koromban ... és ... írtam a könyvről az egyik egyetemi esszémben, és sokat beszélgettem a könyvről, azzal kapcsolatban, hogy milyen kihívást jelent tanárnak lenni egy nehéz sorsú közösségben. A könyv nagy hatással volt rám.”

Amikor a 36 gyerek című könyvemet írtam 1965-ben, akkor általános volt a hit, hogy az afrikai származású amerikai tanulók, néhány kivételtől eltekintve nem képesek egy magas akadémia szinten „működni”. A könyvet azért írtam, hogy megmutassam egy ellenpéldán, amit magam alkottam a saját osztályomban, hogy ez egy cinikus és rasszista nézet, és hagytam tanulóim kreativitását és intelligenciáját önmagáért beszélni.

Célom az volt, hogy megmutassam, hogy milyen fontos lenne egy érdekes és bonyolult tantervet készíteni, amely integrálja a művészeteket és a tudományt, és *felhasználja a gyerekek saját kultúráját és tapasztalatait* (dőlt szöveg a fordító kiemelése) a tanulás inspirálására. Tanári pályafutásom elején felfedeztem, hogy a tanulás akkor működik a legjobban, ha olyan eszmékre, kihívásokra, tapasztalatokra támaszkodik, amelyek maguk foglalkoztatják a tanulókat. Egész 45 éves pályafutásom igazolta ezt a tapasztalatot.

Ma messze vagyunk a 60-as évektől. A mai idők vezérlő csillaga a magas elvárás és a magas színvonal. Mindezzel a hittel

együtt, hogy mérhető eredményeket produkáljunk elvesztettük az alapvető motivációt, amely az én gyerekeimet annak idején mozgatta. A közelmúltban megkérdeztem egy csomó általános iskolás gyereket, hogy miért tanulnak, és a válasz egyhangúlag az volt: „Azért tanulunk, hogy jól teljesítsünk a tesztekben” Nem azt mondták, hogy meg akarnak tanulni olvasni.

Nehezen tudom megérteni, hogy tanárok azzal gondolják a magas színvonalat elérni, hogy a tanulás központja és tartalma arra koncentrál, hogy hogyan lehet mechanikusan minél jobb eredményt elérni egy előregyártott tesztben. A pánik közepette, amelyben a tanárok arra törekednek, hogy a gyerekek jó eredményt érjenek el az olvasási tesztekben a tanárok elvesztették azt a perspektívát, hogy az olvasás egy eszköz, amely örömet szerezhet, és amely arra szolgálhat, hogy valaki növelje tudását arról, hogy hogyan is működik a világ. A komplex olvasási készség akkor fejlődik ki, ha a tanulók igyekeznek valamilyen gondolatot megérteni, megtanulnak megérteni egy szituációt, egy jellemet, és fejlesztik kifejezni azt, hogy mit lehet az irodalommal elmondani. Ugyancsak fejlődnek, a történelem, a tudományok, a technológia tanulmányozása során.

Az olvasás nem csupán egy sorozata egymástól izolált képességeknek, amelyet egy steril magolásra építő tanulási környezetben sajátít el valaki a tanárok számára biztosított jó színvonalú tananyag tanulmányozása során. Valójában az olvasás akkor fejlődik, ha lehetőség van egy interakcióra egy értelmes (aktív) tanárral, beszélgetésen és kritikus analízisen át. Fejlődik akkor is, ha valaki fantázia vezérelten ír, vagy kutat.

Nem véletlen, hogy a egyre nehezebb a nagyobb gyerekek esetén őket a „magas színvonalú” tesztek jó kitöltésére kötelezni (kényszeríteni). A tanulás elszegényedése amelyre az alacsonyabb osztályokban sor kerül természetesen vezet az unalomhoz, és a iskolás tanulástól való elforduláshoz. Ezt az elfordulást (amelyet az iskola indukál – a ford. megj.)

gyakran „figyelem hiányos rendellenességnek” stigmatizálják. Mindazok a célok, amelyet a „Ne hagyjunk egyetlen gyereket se leszakadni” alá vannak ásva azzal a módszerrel, ahogyan a célt meg kívánják valósítani.

A tanulás elszegényedéséhez vezet az is, hogy igyekeznek a művészeti programokat kurtítani. A képzelet szabad játéka, amelyik olyan központi jelentőségű a probléma megoldásban, és a vállalkozó képességben, egyre kevésbé fontos, és ezzel elveszik a lényeges művészi és emberi tartalom.

Ehhez még adjuk hozzá azt, hogy a mozgás, a testnevelés háttérbe szorul annak érdekében, hogy több idő legyen a mechanikus drillre és felszínes kérdeztetésre, nem csoda, hogy sok amerikai tanuló letargikus, amikor célokat kellene kitűzni és cselekedni kellene. Biztos vagyok abban, hogy a „Egyetlen gyerek se maradjon le” program sok esetben hibás a gyerekek elhízásában.

Lehetséges magas színvonalat elérni, minden gyerek számára, lehet segíteni hogy megtanuljanak átgondoltan beszélni, átgondolni problémákat, és képesek legyenek fantáziával teli modelleket alkotni a világról, anélkül, hogy őket a tesztek rendszerén át kergetnénk. Amire szükség lenne az a figyelem a tananyag gazdagságára, és arra, hogy legyen idő a gondolatgazdag felfedezésre és kísérletezésre. Nagyon könnyen eltűnik a tartalom, ha az egyetlen cél csupán a teszteredmény.

A te adminisztrációdnak (oktatási irányítás) megvan a lehetősége arra, hogy az „Egyetlen gyerek se maradjon le” program újragondolása során megadja a hangot, a inspirációt, a filozófia és erkölcsi alapokat, hogy a reform valóban fejlessze az intelligenciát, a kreativitást, a társadalmi és személyes érzékenységét a tanulóknak. Még mindig reménykedem, bár gyakran esem kétségbe is, hogy mindaz amit te megértettél a „36 gyerek”-ből megvalósításra kerül és nem folyik tovább az a pazarlás ami a mai rendszert jellemzi, hanem olyan valóban hatékony iskolák jönnek létre, ahol valódi tanulás folyik

amire mint felnőtt büszke lehetnék.

Minden lehetőségnek örülnék, ha beszélgethetnék ezekről és más az iskolázással kapcsolatos kérdésről veled.

Tisztelettel, Herbert Kohl.

forrás:

Kapcsolódó oldalak:

- Fóti Péter: James Herndon „The way it spoused to be” c. könyvéről